

SUOMEN SOTILAS

www.suomensotilas.fi

Osoite

Döbelninkatu 2, 6 krs.
00260 Helsinki
puh 010 423 8380
fax 010 423 8389

toimisto@suomensotilas.fi
etunimi.sukunimi@suomensotilas.fi

Päätoimittaja

Jaakko Puuperä
gsm 050 590 3964

Toimituspäällikkö

Petri Välikki
gsm 040 707 7550

Ulkoasu ja taitto

Kalevantuli, Matti Vartiola
gsm 040 589 4547

Kustantaja

Kustannus Oy Suomen Mies

Markkinointi

Kim Vinari
010 423 8382

Osoitteenmuutokset

ja tilaukset
010 423 8380
toimisto@suomensotilas.fi

Tilaushinnat

ilmestyy 6 kertaa vuodessa:
kestotilaus 55 €/vsk,
määräaikaistilaus 70 €/vsk,
opiskelijat ja varusmiehet 49 €/vsk,
ulkomaille: kts. www.suomensotilas.fi

Levikki

13 864

Irtonumeromyynti

Akateeminen kirjakauppa,
Rautakirja

Ilmoitusmyynti

Bogatus Oy, puh. (09) 350 8740,
fax (09) 350 87450

Kirjapaino

Printall AS, Tallinna
www.printall.ee

Seuraava numero

2/2009 ilmestyy huhtikuussa 2009.
Aineistopäivä 23.2.2009.

Toimitus

toimitus@suomensotilas.fi

Bergqvist, Jaakko • Halila, Mikael
Jokinen, Christian • Knuuti, Jukka
Kuusela, Kari • Lappi, Ahti
Laine, J-P • Lappalainen, Pertti
Matti, Jukka I • Mäenpää, Tero
Pulkki, Arto • Riipinen, Pekka
Rundgrén, Eerikki • Valve, Tuomo

Avustajat

Suomen Sotilaan kotisivuilla
osoitteessa www.suomensotilas.fi

ISSN-1237-8704

Aikakauslehtien liiton jäsen

28.1.2009

VAHVIN LENKKI PITÄÄ

Televisiosta tulvii ohjelmia, joissa puukotetaan selkään ja pudotetaan heikoin lenkki. Mutta toisin kuin tositeeveessä, tosielämässä tulosta syntyy vain yhteistyöllä. Yksin ei pärjää kukaan. Suomi tarvitsee tiimipelaajia, mutta mistä näitä vahvoja lenkkejä tulisi? Voisiko muinaisjäänteeksi parjattu yleinen asevelvollisuus osoittautua suomalaisen yhteisöllisyyden pelastajaksi?

Varusmiehenä nuori joutuu vastaamaan itsestään ja tovereistaan. Näistä taidoista on hyötyä siviilissäkin koko yhteiskunnalle. Asepalvelus on nykyään ensimmäinen ja viimeinen paikka, jossa nuoriso puukotetaan kantamaan vastuuta ja toimimaan ryhmässä, vaikka se ei aina olisikaan kivaa. Siis kohtamaan jo varhain tosielämän haasteet. Organisoituneeseen työhön tarvitaan kuria, erityisesti itseuria, ja kykyä pitää, mitä on luvattu. Asepalveluksensa kunnialla suorittaneista sotaväki ja siviiliyhteiskunta saavat pitäviä, yhteisöä koossapitäviä sokkareita, lynch-pin-henkilöitä.

Kun Suomen Sotilas perustettiin 90 vuotta sitten, oli yhteiskuntamme kovin erilainen kuin tänään. Moni asia on muuttunut, mutta tietyt inhimilliseen toimintaan liittyvät perusasiat, koossapitävät voimat, ovat pysyneet ja pysyvät. Lehtemme ja isänmaamme ensi vuosikymmeninä, rauhan vuosina 1919-1939, vahvimman lenkin niin siviiliyhteiskunnassamme kuin sotilasorganisaatiossakin muodostivat asevelvollisen miesväestön parhaimmisto. Meillä oli kansanarmeija, ja sen vahvin lenkki muodostui pääasiassa johtajista, kaaderi- ja reserviupseereista sekä aliupseereista ja tietyistä suojeluskuntalaisista. Lisäksi oli aivan tavallista miehistöä, useimmiten suojeluskunnissa harjaantunutta, mutta joskus myös pelkän varusmiespalveluksen suorittaneita Suomen miehiä – Suomen sotilaita, jotka hitsasivat arkityöllään kansan yhtenäiseksi. Nämä vahvimmat lenkit kokosivat yhteiskunnan jo rauhan vuosina, usein näkymättömin ja epävirallisilla sitein. Sotavuosina heidän roolinsa oli korvaamaton. Ilman heitä ja heidän rinnallaan seisseita vahvoja naisia yhteiskunta ei olisi pysynyt koossa ennen sotaa, se ei olisi suoriutunut sodasta, eikä selviytynyt sitä seuranneista rakentamisen vuosista.

Tänään, yhdeksänkymmentä vuotta myöhemmin, yleinen asevelvollisuus on yhä se instituutio, joka sitoo neljä viidestä Suomen miehestä osaksi yhteiskuntaa, tekemään työtä käytännössä ilmaiseksi oman yhteisen yhteiskunnan eteen. Asevelvollisemme edustavatkin monista maista kadonnutta ajatusta siitä, että lähimmäisten, aseveljien, yhteiskunnan ja isänmaan eteen on oltava yhä valmis tekemään myös uhrauksia. Se ei ole tänään yhtään sen vanhanaikaisempaa kuin yhdeksänkymmentä vuotta sitten.

Yleistä asevelvollisuutta ja yhteisöllisyyttä ajetaan Suomessa alas niin oikealta kuin vasemmaltakin. Yhteisöllisyydestä puhutaan kauniita, ja sitä peräänkuulutetaan kriisitilanteissa, mutta sen eteen ei olla valmiita tekemään töitä, itse. Kaikkeen halutaan palkata viranomainen tai vähintään ostaa palvelu kumppaniyritykseltä. Kansalaisen vastuu yhteisöstä hämärtyy. Vanhempien vastuu siirtyy päiväkodille ja koululle, virkamiehille. Moni haluaisi nyt, että maanpuolustuksenkin hoitaisivat ne ammattilaiset, eli tehtävään julkisin varoin palkatut virkamiehet. Ilman asevelvollisuutta menettäisimme siis viimeisenkin instituution, jossa edes vajaa puolet ikäluokasta joutuu tekemään asioita yhdessä pakon edessä ja vastaamaan muistakin kuin itsestään. Ilman yleistä asevelvollisuutta emme pysty millään palkka-armeijalla korvaamaan nykyisiä, maailman parhaasta aineksestä koottuja asevoimia. Suomalaiset ammattisotilaat tietävät tämän, ja se on komentajankin suulla tuotu usein esille.

Asevelvollisuuden on oltava yleinen, koko miesväestöä koskeva. Näin tasa-arvon aikana on myös muistettava, että maanpuolustus ei ole tasa-arvo kysymys. Asevelvollisuus kaipaasi kuitenkin rinnalleen yhteiskuntaa asepalveluksen tavoin aidosti palvelevan siviilipalvelusjärjestelmän, joka olisi myös sen suorittajille motivoiva.

Siirtyminen liian valikoivaan asevelvollisuuteen vie pohjan koko järjestelmältä. On poliittisen johdon päätöksistä ja heidän antamistaan resursseista sekä Puolustusvoimien ylimmän johdon ratkaisuista kiinni saadaanko hyvästä aineksestamme jatkossa irti kaikki teho ja hyöty yhteiskunnalle. Vain panostamalla riittävästi, nykyistä enemmän, yleiseen asevelvollisuuteen pohjautuvaan järjestelmään kertausharjoituksineen ja vapaaehtoisine harjoituksineen, meillä on jatkossakin yhteiskunnassamme niitä vahvoja lenkkejä, jotka pitävät kansakunnan koossa hyvinä ja huonoina aikoina. Heitä jotka ymmärtävät, että ei voi olla oikeuksia ilman velvollisuuksia.

jaakko.puuperä@suomensotilas.fi